

VII ZAKLJUČAK

Početak godine obeležilo je objavljivanje Nacrta Zakona o javnom informisanju i medijima i pokretanje javne rasprave o istom, kao bitna faza dugo očekivane medijske reforme u Srbiji. Svakako je pozitivno to što Nacrt stavlja fokus na pitanje uređenja javnog finansiranja medija, polazeći od činjenice da je u uslovima nerazvijenog medijskog tržišta država sa svojim novcem zapravo ključni igrač na medijskoj sceni. Zato je primena rigoroznih standarda kontrole državne pomoći i propisa o zaštiti konkurencije u ovoj oblasti svakako jedan od ključeva medijske reforme. Ono što brine jeste činjenica da mnogi akteri na političkoj i javnoj sceni u Srbiji ovo još uvek ne razumeju, ili samo ne žele da razumeju. O tome svedoči i javno slušanje na temu medijskih sloboda u Odboru za kulturu i informisanje Narodne skupštine Republike Srbije, na kome pojedini poslanici ključni problem na medijskoj sceni vide u nedostatku profesionalizma kod samih novinara, a ne u neprincipijelnom sprovođenju zakona od strane izvršne vlasti, niti u netransparentnom trošenju javnog novca kao sredstvu uticaja na medije i sredstvu kojim se neprofesionalizam novinara zapravo podstiče. O tome svedoči i odsustvo energičnije reakcije povodom povratka na javnu scenu ekstremističkog govora, po zlu zapamćenog iz devedesetih godina prošlog veka, ponovljeni napadi na novinare i predstavnike civilnog sektora, podela na patriote i izdajnike, Srbe i antisrbe, srbomrsce, pa čak i prebrojavanja pripadnika manjinskih nacionalnih zajednica u redakcijama, kao argumenata u obračunima sa političkim neistomišljenicima. Sudbina reformi u sektoru medija u Srbiji zavisiće, kako od rešenosti vlasti da stvori uslove u kojima će na medijskoj sceni pobediti kvalitet, a ne poslušnost i podilaženje, tako i od njene odlučnosti kojom će odgovoriti na pozive na diskriminaciju i na raspirivanje mržnje, sa koje god strane takvi glasovi dolazili.